

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudcem JUDr. Pavlem Kumprechtem ve věci žalobce: **J. A.**, nar. X, bytem X, zast. Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem AK v Praze 4, Na Zlatnici 301/2, proti žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**, se sídlem v Hradci Králové, Pivovarské náměstí 1245, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 7. 2014, č. j.: 10642/DS/2014/GL, **t a k t o :**

- I. **Žaloba s e z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalovaným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Magistrátu města Hradec Králové (dále jen „správní orgán“) ze dne 3. 3. 2014, zn. P/3846/2013/OS1/Pach, a toto potvrdil. Uvedeným prvoinstančním správním rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bodu 2. zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o provozu na komunikacích“), jehož se měl dopustit tím, že dne 30. 11. 2013, ve 23:39 hodin, řídil na silnici č. I/11 ve směru od Hradce Králové k obci Roudnice, v úseku, kde je nejvyšší dovolená rychlost 90 km/h., osobní motorové vozidlo zn. Škoda Octavia, reg. zn. X, přičemž mu byla naměřena rychlost 150 km/hod., po odečtu možné chyby měření 3 %. Tím překročil nejvyšší dovolenou rychlost o 60 km/h. Žalobce napadl shora uvedené rozhodnutí žalovaného žalobou, kterou odůvodnil následujícím způsobem.

I. Obsah žaloby

V úvodní části žaloby, nazvané „Nesrozumitelný výrok rozhodnutí“, žalobce uvedl, že:

„Správní orgán prvního stupně vyhotovil rozhodnutí, kterým byl žalobce uznán vinným tím, že se dopustil přestupku proti zákonu o silničním provozu podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 silničního zákona tím, že:

- dne 30. 11. 2013 ve 23:39 hodin byla na silnici č. I/11 ve směru od Hradce Králové k obci Roudnice, v úseku, kde je nejvyšší dovolená rychlost 90 km/h., naměřena rychlost 150 km/h., po odečtu tolerance 3 % osobnímu motorovému vozidlu zn. Škoda Octavia, rz X.

- Uvedené vozidlo bylo poté v obci Libčany předepsaným způsobem zastaveno a jeho řidič vyzván k předložení potřebných dokladů pro řízení a provoz motorových vozidel.

- Po ověření totožnosti byla kontrolovanému řidiči zakročujícím policistou vysvětlena podstata zjištěného přestupku překročení nejvyšší dovolené rychlosti 90 km/h, kdy byla řidiči vozidlu Š Octavia naměřena měřicím zařízením typ Minispeed 2000 výr. č. rychloměru 11/1991 s uvedením platné kalibrace do 30. 9. 2014, naměřena po odečtu tolerance 3 % rychlost 150 km/h, tj., překročení o 60 km/h.

- Řidič byl dále vyzván k provedení dechové zkoušky na alkohol pomocí elektronického přístroje Dräger s negativním výsledkem.

- Poté bylo sepsáno Oznámení přestupku ke kterému se kontrolovaný řidič J. A., nar. X písemně vyjádřil: „Lituji svého jednání je to můj první přestupek a lituji, že jsem se ho dopustil," a sepsané vyjádření si podepsal.

- Věc zjištěného přestupku byla oznámena Magistrátu města Hradec Králové ke správnímu řízení.

Žalobce záměrně cituje celý výrok rozhodnutí tak, aby jeho absurdita byla jasně zřejmá. Z výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně nevyplývá, jakým jednáním se měl žalobce dopustit přestupku, který mu byl kladen za vinu. Žalobci není srozumitelné, zda se dopustil přestupku tím, že bylo jeho vozidlo předepsaným způsobem zastaveno, nebo tím, že mu bylo *zakročujícím policistou vysvětlena podstata zjištěného přestupku*, nebo tím, že bylo sepsáno oznámení o přestupku.

Správní orgán tedy uvedl, že se žalobce dopustil přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 silničního zákona např. tím, že bylo vozidlo předepsaným způsobem zastaveno nebo že u něj byla provedena dechová zkouška. Výrok rozhodnutí není pro žalobce srozumitelný, neboť mu není zřejmé, pro naplnění skutkové podstaty, kterého přestupku byl trestán.

Ve výše citovaném shluku skutků, které měl žalobce spáchat, však zcela absentuje popis skutkové podstaty přestupku, který byl žalobci kladen za vinu, a uvedení, jakým jednáním tuto skutkovou podstatu naplnil. Tedy výrok nenaplnuje požadavky ust. § 77 zákona o přestupcích („Výrok rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným, musí obsahovat též popis skutku..“).

Správní orgán tak vyhotovil rozhodnutí, které obsahuje nesrozumitelný výrok a je tedy nezákonné. Žalovaný potom vydal rozhodnutí, které obsahuje totožně nesrozumitelný výrok, kterým rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrzuje. Takovéto rozhodnutí soud zruší podle ust. § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s.

Na okraj žalobce uvádí, že výrok rozhodnutí je patrně pouhou kopií šablony výroku z jiné právní věci, neboť např. věta *Uvedené vozidlo bylo poté v obci Libčany předepsaným způsobem zastaveno a jeho řidič vyzván k předložení potřebných dokladů pro řízení a provoz motorových vozidel* nemá oporu ve spise (ani v úředních záznamech policistů) a správní orgán tak tuto skutečnost ani neměl z čeho dovodit. Výrok rozhodnutí je tak nejen nesrozumitelný, ale zároveň skutková tvrzení v něm obsažená nemají oporu ve spise.“

V další části žaloby žalobce namítal, že rozhodnutí vychází z nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci a že je nezákonné pro nedostatek důvodů. Konkrétně namítal následující:

Správní orgán dostatečným způsobem neuvedl, o jaké důkazy své rozhodnutí opírá a jakým způsobem při jejich hodnocení uvažoval. Správní orgán se toliko odvolal na obsah spisu a na videozáznam, který je obsažen ve spise.

Je sice pravdou, že je obsahem spisu videozáznam, který dokládá, že služební vozidlo policistů jelo rychlostí, která je na tomto videu zobrazena. Taktéž je z videa zřejmé, že vozidlo policistů jede za neznámým vozidlem a v závěru záznamu dojíždí vozidlo obviněného a toto zastavuje.

Žalobce k tomuto uvádí, že není žádným způsobem zřejmé, jakým způsobem správní orgán dospěl k závěru, že žalobce řídil vozidlo rychlostí 150 km/hod. Žalobce si je vědom toho, že mohl jet rychleji, než je nejvyšší povolená rychlost, avšak pouze v obci Libčany, kde připouští, že mohl jet rychlostí do 70 km/h. Proto také uvedl do oznámení přestupku, že si je přestupku vědom. Netušil, že je mu kladeno za vinu takto výrazné překročení rychlosti, nadto v místě, kde vůbec nebyl. Je si vědom svého pochybení, když podepisoval oznámení, avšak uvádí, že si nevzpomíná, že by na něm bylo uvedeno takto výrazné překročení rychlosti. Policisté mu pouze sdělili, že když se k přestupku přizná, budou toto považovat za dostatečnou garanci, že se dostaví ke správnímu řízení a nebudou tak po něm požadovat kauci ve výši 10.000 Kč, na jejíž složení nedisponoval žalobce potřebnými finančními prostředky.

Ostatně, předmětný videozáznam dle názoru žalobce ani neprokazuje, že by vozidlo, které policisté pronásledují, skutečně jelo takovou rychlostí, jaká je zobrazena na videu. Hodnota na záznamu představuje toliko hodnotu rychlosti, kterou jelo vozidlo policistů, nadto žalobci bylo kladeno, že jel rychlostí, jejíž hodnota odpovídala jedné z nejvyšších zobrazených hodnot. Je zcela nepřezkoumatelné, jakým způsobem policisté k naměřené hodnotě dospěli, neboť rychlost nad 140

km/hod je na záznamu zobrazována pouze v případech, kdy policisté dojíždějí následované vozidlo. Není tedy možné z takto změřené hodnoty vlastního vozidla dovozovat rychlost následovaného vozidla, aniž by tato byla např. vypočítána v určitém úseku tak, jak je tomu u měřícího zařízení PolCam, pracujícího na stejném principu. Správní orgán nijak nevysvětlil, ve které části záznamu měl být zadokumentován dopravní přestupek žalobce. Žalobce je toho názoru, že správní orgán videozáznam žádným způsobem nehodnotil a úřední osoba jej neshlédla.

Ostatně, z protokolu o ústním jednání nevyplývá, že by během jednání byl videozáznam shlédnut. Protokol obsahuje toliko kusou informaci o tom, že byl předložen policejní spis v počtu listů 1 – 4, kdy na listu č. 4 je zadokumentovaný dopravní přestupek. Správní orgán nijak neuvedl, jaké skutečnosti ze záznamu plynou, tedy není známo, jakým způsobem byl tento důkazní prostředek hodnocen. Nadto je žalobce toho názoru, že protokol o ústním jednání je pravděpodobně listina týkající se jiné věci, do spisu zařazena omylem, přičemž žádné ústní jednání ani neproběhlo. Tato skutečnost plyne z toho, že protokol obsahuje na str. 3 informace prokazatelně se týkající jiné právní věci. Není tedy důvod domnívat se, že i str. 2, obsahující záznam o dokazování, se týká projednávané věci; žalobce je toho názoru, že nikoliv. S tím souvisí též skutečnost, že ve výroku rozhodnutí je popisován skutkový průběh, který nemá oporu ve spise a patrně se vztahuje k jiné věci. Pokud by správní orgán shlédl videozáznam z měření, sám by zjistil, že nebylo měřeno vozidlo obviněného, ale byla pouze zobrazována vlastní rychlost policejního vozidla, která ne vždy musí věrně kopírovat rychlost vozidla zobrazeného na videozáznamu (tzn. „pseudoměřeného“ vozidla), neboť logicky v momentech, kdy se policejní vozidlo přibližuje měřenému vozidlu, je rychlost policejního vozidla (a tedy též rychlost zobrazovaná měřícím zařízením) vyšší, než rychlost vozidla zobrazeného na záznamu (vozidla údajně měřeného).

Žalobce rovněž namítá, že nebylo prokázáno, že měření bylo provedeno certifikovaným a kalibrovaným měřidlem; z toho důvodu má za to, že měření ověřeným měřidlem neproběhlo. Během dokazování nebyl proveden jako důkaz ověřovací list, nadto ověřovací list založený ve spise prokazuje, že měřidlo bylo ověřováno 1. 10. 2013. Vzhledem k tomu, že měření proběhlo dne 30. 11. 2013, je zřejmé, že v tuto dobu byly na vozidle policistů jiné pneumatiky, než v době ověření měřícího zařízení. Žalobci je známo z veřejných sdělovacích prostředků, že Policie ČR každý rok 1. 11. plošně mění letní pneumatiky na služebních vozidlech za zimní. Je tedy zřejmé, že v době měření mělo vozidlo jiné rozměry kol než v době ověření a za těchto podmínek nemůže být ověření platné. Kola vozidla policistů měly jednoznačně jiný rozměr, než na jaký byly ověřovány, a tedy ověření je neplatné.

Požadavek na nové ověření měřícího v případě změny obvodu kol je logický, neboť v takové situaci není možné, aby zařízení zobrazovalo přesnou rychlost. Explicitně tento požadavek stanovuje Návod k obsluze měřícího zařízení, jímž jsou policisté povinni se při měření řídit.

K nutnosti měřit v souladu s Návodem k obsluze se žalobce odkazuje na rozsudek NSS ze dne 8. 2. 2012, č. j. 3 As 29/2011 – 56: *„Nejvyšší správní soud považuje vyjasnění otázky, zda při měření žalobcova vozidla postupovali zasahující policisté v souladu s Návodem k obsluze měřícího přístroje PolCam PC2006 za důležité pro zákonnost rozhodnutí o spáchání předmětného přestupku. V ověřovacím*

listu č. 253/09 uvedeného přístroje je totiž uveden závěr, že rychloměr lze používat k měření rychlosti za dodržování Návodu k obsluze. Také z tohoto důvodu považuje za nutné doplnění důkazního řízení minimálně o výsledch zasahujících policistů, případně i o další důkazy, jejichž provedení by se v dalším řízení před správními orgány ukázalo vhodným a potřebným pro řádné a úplné zjištění skutkového stavu věci.“

Správní orgán měl sám dospět k takovému skutkovému zjištění; případně měl provést Návod k obsluze a porovnat výstup z měřicího zařízení s tímto Návodem, kdy by po přečtení Návodu k obsluze měřicího zařízení jako důkazu zjistil, že měřicí zařízení zaznamenává vlastní rychlost, nikoliv rychlost vyobrazeného vozidla. Pokud by soud o tomto tvrzení žalobce měl pochybnosti, pak žalobce navrhuje soudu provést Návod k obsluze měřicího zařízení jako důkaz na podporu svého tvrzení.

Významem srozumitelnosti a přezkoumatelnosti rozhodnutí (nejen) v trestních věcech se opakovaně zabýval i Ústavní soud ČR. Dospěl k závěru, že v materiálně chápaném právním státě je „fair“ proces účelem trestního řízení sám o sobě a jeho podstatnou náležitostí je řádné a vyčerpávající odůvodnění rozhodnutí. Podle nálezu Ústavního soudu ze dne 6. 3. 1997, sp. zn. III. ÚS 271/96, „Z odůvodnění musí vyplývat vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry soudu na straně druhé. V případě, kdy odůvodnění neobsahuje konkrétní důkazy, nýbrž pouhé odvolání na obsah spisu, jakož i v případě, že je posuzované rozhodnutí soudu pro nedostatek důkazů a pro nesrozumitelnost nepřezkoumatelné, jsou právní závěry soudu porušením ústavního principu zákazu libovůle v rozhodování, pročez nutno takovéto rozhodnutí považovat za stojící v rozporu s čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, jakož i s čl. 1 Ústavy České republiky.“

Žalobce dále namítal, že správní orgán postupoval při doručování písemností v rozporu se zákonem. Tuto námitku odůvodnil tím, že „Zmocněnec žalobce požádal správní orgán o doručování na elektronickou adresu X. Správní orgán prvého stupně na tuto doručovací adresu nedoručoval a namísto toho doručoval písemnosti na adresu trvalého pobytu zmocněnce žalobce. Nemohlo tedy dojít k doručení fikcí na adresu trvalého pobytu dle ust. § 24 odst. 1 správního řádu, neboť tomuto musí předcházet uložení písemnosti dle ust. § 23 správního řádu, které je přípustné jen tehdy, kdy nebyl adresát zastižena při doručování dle ust. § 20 správního řádu, kdy dle ust. § 20 odst. 1 správního řádu se písemnost doručuje na adresu pro doručování dle ust. § 19 odst. 3 správního řádu, dle kterého se na požádání účastníka doručuje na elektronickou adresu. Je pravdou, že správní orgán doručoval několikrát na elektronickou adresu, avšak ani v jednom případě se nejednalo o adresu pro doručování zmocněnce žalobce. Vzhledem k tomuto pochybení zmocněnci nebylo doručeno rozhodnutí v prvním stupni ani výzva k doplnění odvolání.

Nad rámec výše uvedeného tedy též žalobce nebyl vyzván k doplnění odvolání (odstranění vady podání blanketního odvolání spočívající v absenci argumentace rozporu rozhodnutí s právními předpisy), což samo o sobě postačuje ke zrušení rozhodnutí soudem (srov. Městský soud v Praze, 5 Ca 298/2008-52, NSS 1 As 4/2009, oba publikovány ve sbírce).

Žalovaný taktéž zasílal rozhodnutí na nesprávnou elektronickou adresu, tedy za den doručení rozhodnutí žalovaného je nutné považovat den, kdy zmocněnec žalobce nahlédl do spisu, tedy 27. 8. 2014.

I v případě, že by však oba správní orgány doručovaly písemnosti na správnou elektronickou adresu, nejednalo by se o doručování v souladu s právními předpisy, neboť žádný ze správních orgánů nevypravil písemnosti prostřednictvím elektronické podatelny.

Ust. § 11 odst. 3 zákona č. 227/2000 Sb., o elektronickém podpisu, ve znění účinném do 14. 4. 2010, stanoví, že orgán veřejné moci přijímá a odesílá datové zprávy podle odstavce 1 prostřednictvím elektronické podatelny (odstavec 3). Z ust § 2 písm. y) citovaného zákona pak vyplývá, že elektronickou podatelnu je pracoviště orgánu veřejné moci určené pro příjem a odesílání datových zpráv. Stanoví-li zákon orgánu veřejné moci povinnost přijímat datové zprávy prostřednictvím elektronické podatelny (ust. § 11 odst. 3 zákona o elektronickém podpisu), lze z citovaného ustanovení nepřímo dovodit rovněž povinnost odesílatelů datových zpráv směřovat svoje zprávy výhradně na elektronickou podatelnu orgánu veřejné moci, která je k tomu určena a která je schopna datové zprávy po technické stránce zpracovat. V této souvislosti lze zmínit kupř. způsob nakládání s příchozí datovou zprávou, u níž je zjištěn výskyt chybného formátu nebo počítačového programu, jež jsou způsobilé přivodit škodu na informačním systému nebo na informacích zpracovávaných orgánem veřejné moci (viz ust. § 2 odst. 2 vyhlášky Ministerstva informatiky č. 496/2004 Sb., o elektronických podatelkách).

Povinnost orgánu veřejné moci zřídit a provozovat elektronickou podatelnu je dále specifikována nařízením vlády č. 495/2004 Sb., kterým se provádí zákon č. 227/2000 Sb., o elektronickém podpisu a o změně některých dalších zákonů (zákon o elektronickém podpisu), ve znění pozdějších předpisů. Podle ust. § 1 odst. 1 písm. a) citovaného nařízení orgány veřejné moci k zajištění postupů uplatňovaných při přijímání a odesílání datových zpráv prostřednictvím elektronické podatelny mj. provozují jednu nebo více elektronických podatelen. Přijatá datová zpráva je pak považována za doručenou orgánu veřejné moci, pokud je dostupná elektronické podatelně provozované podle zvláštního právního předpisu (ust. § 2 odst. 1 vyhlášky č. 496/2004 Sb.). Z uvedených důvodů lze uzavřít, že aby bylo podání v elektronické podobě podepsané zaručeným elektronickým podpisem zaslané orgánu veřejné moci perfektní, musí být učiněno pouze prostřednictvím elektronické podatelny.

Uvedený závěr je v souladu též s ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu, který již vyložil otázku, zda podání e-mailem na jinou elektronickou adresu, než adresu elektronické podatelny, je řádným podáním, je-li opatřeno elektronickým podpisem. Se zřetelem ke smyslu dané úpravy a Směrnici Evropského parlamentu a Rady 1999/93/ES ze dne 13. prosince 1999 o zásadách Společenství pro elektronické podpisy judikatura dovodila, že „*právní předpisy (...) datové zprávy směřují do elektronické podatelny, která je k tomu určena a která je schopna je po technické stránce zpracovat. (...) k tomu, aby se jednalo o datovou zprávu, zákon předpokládá i doručení elektronické podatelně. Předpokládá-li zákon podání datové zprávy se zaručeným elektronickým podpisem pouze na elektronickou podatelnu, jejíž existence a dostupnost byla řádně zveřejněna, pak jen zpráva této elektronické podatelně zaslaná je datovou zprávou se zaručeným elektronickým podpisem. Jinam*

podaná zpráva tento charakter nemá a je třeba ji považovat za podání učiněné za použití jiné přenosové techniky. Takové podání k tomu, aby bylo považováno za doručené, musí být písemně nebo protokolárně opakováno“ (rozsudek NSS ze dne 11. 5. 2010, č. j. 2 Afs 6/2010 - 105; poprvé obdobně již rozsudek ze dne 23. 10. 2008, č. j. 1 Ans 8/2008 - 105, nebo ze dne 13. 11. 2009, č. j. 5 Afs 48/2009 - 118 a č. j. 5 Afs 61/2009 - 130; všechna citovaná rozhodnutí dostupná na www.nssoud.cz).

Uvedené závěry jsou rovněž v souladu se záměrem zákonodárce. Jak vyplývá z důvodové zprávy k novele zákona o elektronickém podpisu ze dne 11. 11. 2003, přijaté jako zákon č. 440/2004 Sb. (sněmovní tisk č. 507/0, volební období 2002-2006, dostupné na digitální depozitáři Poslanecké sněmovny www.psp.cz), důvodem právě uvedených závěrů je to, že „*datové zprávy přijímané a odesílané orgánem veřejné moci podle [§ 11 odst. 1 zákona o elektronickém podpisu] je nutné adekvátním způsobem zpracovávat. Za tímto účelem je k zajištění správného používání elektronických podpisů v těchto orgánech možné použít pouze příslušná pracoviště - elektronické podatelny.*“

Musí-li tedy podatel činit podání na elektronickou adresu úřadu, a contrario musí úřad odesílat písemnosti pouze z adresy elektronické podatelny, kdy nemá-li právní účinky doručení zprávy na e-mail konkrétního úředníka, nemůže mít právní účinky ani doručení zprávy z e-mailu konkrétního úředníka. Uvedené závěry jednoznačně shrnuje rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 12. 2010, čj. 1 Ans 5/2010 – 172: „*Z ust. § 11 odst. 3 zákona č. 227/2000 Sb., o elektronickém podpisu (ve znění platném v roce 2007), plyne povinnost všech osob posílat datové zprávy související s výkonem veřejné moci vůči fyzickým a právnickým osobám do elektronické podatelny orgánu veřejné moci. Pokud tedy osoba učinila své elektronické podání jinak než prostřednictvím elektronické podatelny (v tomto případě prostřednictvím běžné e-mailové adresy Policie České republiky), nemohlo se jednat o podání, které by splňovalo podmínky elektronického podání podepsaného zaručeným elektronickým podpisem ve smyslu § 37 odst. 4 správního řádu z roku 2004. To platí bez ohledu na to, zda samo elektronické podání bylo či nebylo podepsané zaručeným elektronickým podpisem.*“

V poslední části žaloby žalobce namítal porušení práva na spravedlivý proces ve smyslu práva na dvojinstančnost řízení. Tvrdil, že „Zmocněnci žalobce nebylo doručeno rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, tedy nemohl uplatnit relevantní odvolací důvody prostřednictvím zmocněnce. Zmocněnec se tak nemohl vyjádřit k procesnímu ani hmotněprávnímu postupu správního orgánu prvního stupně, neboť mu nebylo umožněno seznámit se se zněním rozhodnutí. Tím bylo porušeno právo na spravedlivý proces ve smyslu čl. 6 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“), neboť dle čl. 2 protokolu č. 7 Úmluvy *každý, koho soud uzná vinným z trestného činu, má právo dát přezkoumat výrok o vině nebo trestu soudem vyššího stupně. Výkon tohoto práva, včetně důvodů, pro něž může být vykonáno, stanoví zákon.*

Žalobce je toho názoru, že žalovaný jako odvolací správní orgán rozhodnutí prvního stupně nijak nepřezkoumal, nýbrž pouze odcitoval výrok napadeného rozhodnutí a nepřezkoumatelně konstatoval, že správní orgán prvního stupně nijak nepochybil a že vina žalobce je spolehlivě prokázána důkazy obsaženými ve spise. Žalovaný žádným způsobem nezhodnotil postup správního orgánu prvního stupně,

čímž zcela popřel revizní podstatu odvolání. Není možné v právním státě aprobovat postupy odvolacích orgánů v trestních obviněních, aby se po právní stránce přezkoumávanou věcí nijak nezabývaly a pouze obecně konstatovaly, že rozhodovací orgán v prvním stupni nijak nepochybil. V takovém případě by institut odvolání zcela ztrácel smysl.

K tomuto žalobce uvádí, že v případě, že by si žalovaný, resp. úřední osoba, která vypracovávala rozhodnutí o odvolání, alespoň přečetla výrok rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, nemohla by takové rozhodnutí potvrdit, neboť již výrok je zcela nesrozumitelný, jak žalobce uvádí výše.

Tedy rozhodnutí žalovaného je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.“

Vzhledem k tomu navrhoval z důvodu nezákonnosti zrušit jak žalované rozhodnutí, tak i rozhodnutí správního orgánu, jež mu předcházelo, a věc žalovanému vrátit k dalšímu řízení.

II.

Vyjádření žalovaného k žalobě

Žalovaný se vyjádřil k žalobě podáním ze dne 18. 11. 2014. V něm nejprve shrnul jednotlivé žalobní body a ve směru k nim se odkázal na odůvodnění žalovaného rozhodnutí. K věci dále uvedl, že z výroku rozhodnutí je seznatelné, jakého přestupku a jakým jednáním se žalobce dopustil přestupku, v odůvodnění rozhodnutí správní orgán uvedl, z jakých podkladů vycházel a popsal jeho jednotlivé podklady (oznámení přestupku – list č. 1, úřední záznam – list č. 2, oznámení přestupku – list č. 3, datový nosič CD-R, obsahující videozáznam a ověřovací listy – list č. 4). Přestupek žalobce je zaznamenán na videozáznamu, který je stěžejním důkazním prostředkem v dané věci. Z něho je zřejmé, že vozidlo Policie ČR jelo za vozidlem žalobce v době páčání přestupku a dále jej soustavně následovalo až do okamžiku zastavení vozidla v obci Libčany. Z oznámení přestupku ze dne 30. 11. 2013 jednoznačně vyplývá, jakého přestupku se měl žalobce dopustit, žalobce s popisem zde uvedeným souhlasil, k věci se vyjádřil a vše stvrdil svým podpisem.

K pochybnostem ohledně korektnosti měření žalovaný odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle níž, pokud byla rychlost vozidla předmětným rychloměrem zaznamenána, metoda měření musela být v souladu s manuálem a „*správnost měření lze tedy považovat za jednoznačně prokázanou*“ (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 1. 2013, č.j. 3 As 82/2012-27). Jinými slovy, jestliže k měření došlo, nelze z technických důvodů zpochybnit výsledek měření např. poukazem na nedodržení návodu k obsluze. Součástí spisového materiálu je ověřovací list č. 8012-OL-70221-13, silniční rychloměr, typ Minispeed 2000, výr. č. rychloměru 11/1991, s uvedením platné kalibrace do 30. 9. 2014 a dále záznam o proškolení policisty, který měření prováděl, pověřeným školitelem. Existující a nesporný skutkový stav nebylo třeba doplňovat dalším dokazováním.

Písemností ze dne 17. 2. 2014 bylo žalobci oznámeno zahájení řízení ve shora uvedené věci a byl předvolán k ústnímu jednání na den 3. 3. 2014 v 10:00 hodin. Tuto písemnost si žalobce převzal osobně dne 19. 2. 2014 a převzetí stvrdil svým podpisem. Dne 3. 3. 2014 od 10:00 hodin proběhlo ústní jednání, ke kterému

se žalobce nedostavil, ani se řádně a včas neomluvil. Správní orgán I. stupně provedl dokazování, měl k dispozici dostatek důkazů o vině žalobce, proto přistoupil k vydání rozhodnutí.

Účast obviněného na ústním jednání o přestupku je jeho imanentním procesním právem; proto je i jeho přítomnost správním orgánem vyžadována a je předvoláván podle ustanovení § 59 správního řádu. Na druhou stranu poskytuje ustanovení § 74 odst. 1 přestupkového zákona možnost projednat přestupek za tam vymezených podmínek i v nepřítomnosti obviněného. Jestliže se tedy řádně předvolaný obviněný nedostaví k ústnímu jednání, aniž by se náležitě omluvil, s uvedením důležitého důvodu, pro který se nemohl dostavit, nelze správnímu orgánu vyčítat, že na osobní účasti obviněného netrval a věc skutečně projednal a rozhodl na základě podkladů obsažených ve správním spise, sledoval-li je (a to je podstatné) dostatečnými pro zjištění stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti.

K námitce, týkající se doručování písemností v rozporu se zákonem, žalovaný uvedl, že rozhodnutí Magistrátu města Hradec Králové, zn. P/3846/2013/OS1/Pach, ze dne 3. 3. 2014, bylo zmocněnci žalobce doručeno na jeho žádost (učiněnou v plné moci ze dne 2. 3. 2014, zaslanou správnímu orgánu elektronicky se zaručeným elektronickým podpisem dne 3. 3. 2014 v 16:51 hod.) na elektronickou adresu X ze dne 18. 4. 2014. Zmocněnec však převzetí doručení této písemnosti (napadeného rozhodnutí) nepotvrdil zprávou opatřenou jeho zaručeným elektronickým podpisem nejpozději následující pracovní den po odeslání zprávy, která se nevrátila jako nedoručitelná (viz § 19 odst. 8 správního řádu). Proto správní orgán doručoval toto rozhodnutí cestou pošty na adresu zmocněnce, ten na to však nereagoval, a proto došlo k jeho doručení fikcí dne 2. 5. 2014 (v souladu s § 24 odst. 1 správního řádu), na adresu zmocněnce X uvedenou v jeho plné moci ze dne 2. 3. 2014. Rozhodnutí bylo doručeno též elektronicky, neboť se předmětná elektronická zpráva nevrátila jako nedoručitelná (pouze adresát této zprávy nepotvrdil její doručení). **Přitom ze spisového materiálu k předmětné věci vyplývá, že zmocněnec žalobce zcela běžně se správním orgánem I. stupně elektronicky komunikoval právě z e-mailové adresy X.**

Správní orgán I. stupně žalobci resp. jeho zmocněnci, usnesením ze dne 12. 5. 2014, zn. P/3846/2013/OS1/Pach, určil lhůtu k vyjádření se a doplnění odvolání do 5-ti dnů od jeho doručení. I toto usnesení bylo doručeno na e-mail a následně též fikcí na adresu trvalého pobytu zmocněnce. Žalobce, resp. zmocněnec, ve stanovené lhůtě své odvolání nijak nedoplnil. Podle § 82 odst. 2 správního řádu musí mít odvolání náležitosti uvedené v § 37 odst. 2 správního řádu a musí obsahovat údaje o tom, proti kterému rozhodnutí směřuje, v jakém rozsahu ho napadá a v čem je spatřován rozpor s právními předpisy nebo nesprávnost rozhodnutí nebo řízení, jež mu předcházelo. Není-li v odvolání uvedeno, v jakém rozsahu odvolatel rozhodnutí napadá, platí, že se domáhá zrušení celého rozhodnutí.

Žalovaný uzavřel s tím, že k řízení přistoupil odpovědně a nezaujatě, posoudil všechny relevantní skutečnosti, včetně posouzení závažnosti jednání a důvodnosti uložené sankce. Odvoláním napadené rozhodnutí považuje za věcně správné, odpovídající zjištěným (a ničím nevyvráceným) skutečnostem, jakož i závažnosti projednávaného protiprávního jednání. Výše sankce odráží nutnost zásadní represí

donutit přestupce respektovat zákonem stanovené povinnosti řidičů motorových vozidel v silničním provozu. Žalovaný navrhoval žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

Dlužno zdůraznit, že vyjádření žalovaného k žalobě bylo zástupci žalobce ještě před jednáním krajského soudu zasláno, aby se s ním mohl včas před jednáním seznámit, ten na ně však nijak nereagoval, tedy nevznnesl proti němu repliku, ani se k jednání nedostavil (o tom dále).

III. Jednání krajského soudu

K projednání žaloby nařídil krajský soud na den 17. 12. 2015 jednání. Žalobce se k jednání nedostavil, ačkoliv byl k němu řádně obeslán. Krajskému soudu nesdělil ani důvod své nepřítomnosti, respektive svoji neúčast při jednání nijak neomluvil. Vzhledem k tomu krajský soud projednal žalobu v rozsahu žalobních bodů v nepřítomnosti žalobce (viz §§ 49 odst. 3 a 50 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s.ř.s.“). Přitom provedl a konstatoval následující.

Hned v úvodu byl přehrán videozáznam přestupku, za který byl žalobce potrestán.

Videozáznam započal v čase 23 hodin 38 min. 50 vteřin a trval až do doby 23 hodin 42 min. 29 sekund, a to do okamžiku zastavení vozidla. Bylo z něho zřejmé, že policejní vozidlo jelo za vozidlem žalobce ve stejné vzdálenosti, a to s nepochybným úmyslem zajistit objektivitu měření. V okamžicích, kdy žalobce svoji rychlost zvyšoval, a to až na 175 km za hodinu, že se od policejního vozidla výrazně vzdaloval. Ze strany žalovaného nebylo k opakování uvedeného důkazu žádných připomínek, konstatoval, že odpovídá stavu, za který byl žalobce potrestán.

V průběhu jednání byl krajským soudem konstatován podstatný obsah správního spisu. Předně obsah oznámení a předvolání k projednání přestupku na č.l. 8, které bylo podle doručky doručeno žalobci dne 19. 2. 2014. K nařízenému jednání se žalobce nedostavil, jak je zřejmé z protokolu o projednání přestupku ze dne 3. 3. 2014. Dále byl konstatován obsah plné moci ze dne 2. 3. 2014, jímž žalobce zmocnil k zastupování při jednání v dané věci K. S., jakož i obsah omluvy z ústního jednání, v níž zmocněnec žalobce žádá, aby mu byly veškeré písemnosti doručovány na elektronickou adresu [X](#). Zde krajský soud zdůraznil, že tato omluva je s datem 27. 2. 2014, tedy že plná moc, kterou byl K. S. k zastupování zmocněn (je ze dne 3. 3. 2014), a v níž je uvedena jiná elektronická adresa, je aktuálnější.

Dále byl konstatován obsah oznámení o ukončení dokazování a poučení o možnosti seznámit se s podklady o vydání rozhodnutí. Toto oznámení bylo doručováno zmocněnci žalobce dle č. I. 40 správního spisu na jím uvedenou adresu v plné moci. Rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu je na č. I. 41 - 43 správního spisu a podle č. I. 44 bylo opět doručováno na elektronickou adresu zmocněnce žalobce. Ve spisu není žádný doklad o tom, že by zmocněnec potvrdil doručení této záslky. U prvoinstančního rozhodnutí je dále připojena doručka, podle níž bylo rozhodnutí doručeno zmocněnci žalobce cestou pošty a fikcí. Podle doručky se tak stalo dne 5. 5. 2014. Dále byl konstatován obsah odvolání zmocněnce žalobce na č. I. 45, jakož i skutečnost, že toto odvolání nebylo podle

protokolu o přijetí elektronického podání na č. I. 46 podepsáno platným elektronickým podpisem. Na č. I. 47 spisu je usnesení prvoinstančního správního orgánu, jímž je zmocněnec žalobce vyzván k doplnění odvolání a tato písemnost mu je doručována opět na elektronickou adresu, které je uvedena v plné moci a u usnesení je připojena doručenko, z níž plyne, že mu bylo doručováno i na adresu trvalého pobytu. Pak již je ve spise jen žalované rozhodnutí.

Dále byl konstatován obsah ověřovacího listu č. 8012-OL-70221-13 ze dne 1. 10. 2013, týkající se měřícího zařízení použitého v daném případě. Platnost tohoto rychloměru končila dnem 30. 9. 2014. Ze správního spisu bylo dále zjištěno, že policista, který měření prováděl, byl k tomuto účelu proškolen (viz sdělení Policie České republiky, krajského ředitelství, ze dne 15. 11. 2011).

Vzhledem k výše uvedenému nepovažoval krajský soud za potřebné doplnit dokazování o výsledch zasahujících policistů ani zkoumat dodržení návodu k obsluze měřícího zařízení ve směru k danému měření. Nic mu tak již nebránilo v přezkoumání žalovaného rozhodnutí podle části třetí, hlavy první a druhé, dílu prvního s.ř.s.

IV.

Skutková zjištění a právní závěry krajského soudu

Předně třeba zdůraznit, že podle § 75 odst. 2 s.ř.s. soud přezkoumává napadené výroky žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů. V řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu tedy platí dispoziční zásada. Rozsah přezkumu žalobou napadeného správního rozhodnutí je ve správním soudnictví vymezen žalobními body, jimiž žalobce konkretizuje svá tvrzení ve vztahu k namítanému porušení zákona. Z tohoto důvodu obsah a kvalita žaloby v podstatě předurčuje obsah a kvalitu rozhodnutí soudu (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004 – 54, z poslední doby např. rozsudek téhož soudu ze dne 18. 7. 2013, č. j. 9 Afs 35/2012 – 42, oba dostupné na www.nssoud.cz). Není úkolem soudů ve správním soudnictví, aby nahrazovaly činnost žalobce při formulaci žalobních námitek a samy je dotvářely.

Dále třeba připomenout, že ačkoliv je povinností orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit, nelze tuto povinnost interpretovat jako požadavek detailní odpovědi na každou námitku (ve vztahu k soudům srov. např. odst. 61 rozsudku Evropského soudu pro lidská práva ve věci Van de Hurk v. Nizozemí). Nadto je třeba si uvědomit, že orgán veřejné moci může na určitou námitku reagovat i tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní. Tím se s námitkami účastníka řízení vždy - minimálně implicitně - vypořádá. Nelze proto bez dalšího uzavřít, že absence odpovědi na ten či onen argument žalobce v odůvodnění žalovaného rozhodnutí (či rozhodnutí soudu) způsobuje nezákonnost rozhodnutí či dokonce jeho nepřezkoumatelnost. Takovýto přístup by totiž mohl vést zejména u velmi obsáhlých podání až k absurdním důsledkům a k porušení zásady efektivity a hospodárnosti řízení. Podstatné je, aby se správní orgán (či následně správní soud) vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení (srov. k tomuto odstavci rozsudek NSS ze dne 22.10.2014, č.j. 6 Ads 237/2014-9 a dále např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9Afs 70/2008 – 13).

Zároveň je nutné dodat, že rozsah reakce soudu na konkrétní námitky je co do šíře odůvodnění spjat s otázkou hledání míry (proto zpravidla postačuje, jsou-li vypořádány alespoň základní námitky účastníka řízení /srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9Afs 70/2008 – 13, dostupný na www.nssoud.cz/), případně (za podmínek tomu přiměřeného kontextu) i s akceptací odpovědi implicitní (což připouští i Ústavní soud – srov. např. usnesení ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2774/09 /odstavec 4 odůvodnění/, usnesení ze dne 11. 3. 2010, sp. zn. II. ÚS 609/10 /odstavec 5 odůvodnění/, usnesení ze dne 7. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 515/09 /odstavec 6 odůvodnění/, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 4 Ads 58/2011 – 72, dostupný na www.nssoud.cz atd.) - tzn., že na určitou námitku lze reagovat i (např.) tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí soud prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní tak, že toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí. Ústavní soud v této souvislosti konstatoval: „*[není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné opONENTUŘE (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná]*“ (srov. nálezy ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68; srov. obdobně též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs 41/2012 - 50, bod 21, nebo ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 Afs 44/2013 - 30, bod 41, popř. ze dne 3. 7. 2013, č. j. 1 As 17/2013 – 50, bod 17). Ostatně i Ústavní soud v případě, že námitky stěžovatelů nejsou způsobilé změnit výrok rozhodnutí, tyto nevypořádává (srov. např. bod 24. nálezu ze dne 28. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 2029/08; Ústavní soud zde uvedl: „*Ústavní soud se nezabýval dalšími námitkami stěžovatelky, protože by rozhodnutí o nich nebylo způsobilé změnit výrok.*“), neboť si je plně vědom toho, že požadavky kladené na orgány veřejné moci - pokud jde o detailnost a rozsah vypořádání se s námitkami adresátů jejich aktů - nesmí být přemrštěné. Takové přehnané požadavky by byly výrazem přepjatého formalismu, který by ohrožoval funkčnost těchto orgánů, především pak jejich schopnost efektivně (zejména v přiměřené době a v odpovídajícím rozsahu) plnit zákonem jim uložené úkoly.

K tomu lze ještě uvést, že povinnost posoudit všechny žalobní námitky neznámá, že krajský soud je povinen reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit, když jeho úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2014, č.j. 7 As 126/2013-19). Anebo jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24. 4. 2014, sp. zn. 7 Afs 85/2013, který lze aplikovat nejen na odůvodnění rozsudku soudu, ale analogicky a logicky i na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů: „*...přestože je třeba z hlediska ústavních principů důsledně trvat na povinnosti dostatečného odůvodnění rozhodnutí, nemůže být tato povinnost chápána dogmaticky. Rozsah této povinnosti se totiž může měnit podle povahy rozhodnutí a musí být posuzován s ohledem na okolnosti každého jednotlivého případu. Podstatné podle názoru Nejvyššího správního soudu je, aby se správní soud ve svém rozhodnutí vypořádal se všemi stěžejními námitkami účastníka řízení, což může v některých případech konzumovat i vypořádání některých dílčích a souvisejících námitek. Absence výslovného posouzení dílčí žalobní námitky, která souvisela s námitkami stěžejními, za situace, kdy městský soud v odůvodnění napadeného rozsudku dospěl k věcně správnému závěru, že stěžovatel neunesl v*

daňovém řízení důkazní břemeno, neboť důkazy jím předložené neprokázaly u sporných obchodních případů splnění podmínek pro uplatnění nároku na odpočet DPH, nezpůsobuje jeho nepřezkoumatelnost. V této souvislosti lze odkázat např. na nález Ústavního soudu ze dne 21. 12. 2004, sp. zn. II. ÚS 67/04, v němž bylo zdůrazněno, že z hlediska splnění náležitostí rozhodnutí není povinností soudu se v jeho odůvodnění speciálně vyjadřovat ke všem jednotlivým argumentům účastníka podporujícím jeho konkrétní a z hlediska sporu pouze dílčí tvrzení, pokud stanovisko k nim jednoznačně a logicky vyplývá ze soudem učiněných závěrů.“

Žalobce předně namítal nesrozumitelnost výroku rozhodnutí o přestupku. Tvrdil, že z něho nevyplývá, jakým jednáním se měl přestupku dopustit. V této souvislosti kladl těžko pochopitelně otázky, jako zda tím, že bylo „jeho vozidlo předepsaným způsobem zastaveno“, nebo tím, že mu byla „zakročujícím policistou vysvětlena podstata zjištěného přestupku“, nebo tím, že bylo „sepsáno oznámení o přestupku“. Nepochopitelně proto, jelikož z výroku rozhodnutí správního orgánu je naprosto zřejmé, za který přestupek byl žalobce potrestán, když se v něm uvádí, že: „Po ověření totožnosti byla kontrolovanému řidiči zakročujícím policistou vysvětlena podstata zjištěného přestupku překročení nejvyšší dovolené rychlosti 90 km/h“. Vše ostatní ve výroku, žalobcem zmiňované, pak níž jen dokresluje souvislosti kolem daného přestupku, a to v době jeho zjištění a zaznamenání. Krajský soud nepochybuje o tom, že to zástupce žalobce moc dobře ví, vždyť je profesionál. Mělo by to být však zřejmé i žalobci samotnému, zvláště jako držiteli řidičského oprávnění. Snad zná ustanovení zákona o provozu na komunikacích o nejvyšších dovolených rychlostech? Krom toho byl předmětný přestupek ve výroku rozhodnutí specifikován i konkrétním zákonným ustanovením (§ 125c odst. 1 písm. f/ bod 2., podle něhož se přestupku dopustí fyzická osoba tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla překročí nejvyšší dovolenou rychlost v obci o 40 km.h-1 a více nebo mimo obec o 50 km.h-1 a více).

Podle § 77 přestupkového zákona musí výrok rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným, obsahovat též popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, vyslovení viny, formu zavinění, druh a výměru sankce, popřípadě rozhodnutí o upuštění od uložení sankce (§ 11 odst. 3), o započtení doby do doby zákazu činnosti (§ 14 odst. 2), o uložení ochranného opatření (§ 16), o nároku na náhradu škody (§ 70 odst. 2) a o náhradě nákladů řízení (§ 79 odst. 1).

Žalobce namítal, že z výroku rozhodnutí nevyplývá, jakým jednáním se měl přestupku dopustit. Odpověď je ale nasnadě, přeci tím, které je popsáno ve výroku rozhodnutí správního orgánu a k němuž se vyjádřil krajský soud již výše. Pokud snad touto námitkou žalobce myslel, zda úmyslně či z nedbalosti, pak dlužno konstatovat, že forma zavinění ve výroku rozhodnutí sice výslovně uvedena není, ale tato skutečnost nemá vliv na věcnou správnost rozhodnutí. K odpovědnosti za přestupek totiž postačí zavinění z nedbalosti, nestanoví-li zákon výslovně, že je třeba úmyslného zavinění (viz § 3 přestupkového zákona), a to pro daný přestupek nestanoví.

Krajský soud však nemá sebemenších pochybností o tom, že jej žalobce spáchal ve formě úmyslu přímého (viz § 4 odst. 2 písm. a/ přestupkového zákona), když to byl právě on, kdo při vědomí svých povinností v provozu na pozemních komunikacích a vzdor jim „šlapal“ na plynový pedál natolik intenzívně, že porušil

zákon výše uvedeným způsobem. Ke spáchání úmyslného přestupku přitom postačuje i úmysl nepřímý. Správní orgán se zabýval otázkou zavinění přestupku na straně čtvrté a páté odůvodnění prvoinstančního správního rozhodnutí a žalovaný na straně páté žalovaného rozhodnutí rovněž se závěrem, že jde o přestupek spáchaný úmyslně.

K tvrzení žalobce na straně třetí žaloby nahoře „na okraj“ (?), že výrok rozhodnutí „*je patrně pouhou kopií šablony výroku z jiné právní věci*“, neboť konstatování, že vozidlo bylo zastaveno v obci Libčany, nemá oporu ve spise, dlužno konstatovat, že pro posouzení přestupku je rozhodující místo jeho spáchání, nikoliv místo jeho projednávání po zastavení vozidla. Že byl žalobce skutečně zastaven v obci Libčany, plyne jednoznačně z policejního videozáznamu, který je součástí správního spisu a žalobce to moc dobře ví. Vždyť bydlí v Radostově, tedy v sousední obci, z níž vede nejpřímější spojení na silnici č. I/11, kde k přestupku došlo, právě přes Libčany. Právě tudy jel žalobce i v době spáchání přestupku, přičemž o jeho znalosti místa svědčí i rychlost jeho vozidla, kterou ve tmě jel (naprosté hazardérství, ohrožující kohokoli, kdo se na trase jeho jízdy v té době nacházel).

Správní orgán oznámil zahájení přestupkového řízení žalobci dopisem ze dne 17. 2. 2014, zn. P/3846/2013/OS1/Pach, v němž ho zároveň přizval k projednání přestupku na den 3. 3. 2014. Žalobce jej převzal na poště dne 19. 2. 2014, k nařízenému jednání se však bez jakékoliv omluvy nedostavil, a proto správní orgán projednal přestupek v jeho nepřítomnosti (viz č. I. 9 a 10 správního spisu). Teprve v pozdních odpoledních hodinách toho dne (v 16:54:11 hod.), bylo správnímu orgánu doručeno elektronickou cestou z adresy X podání, v němž je uvedeno následující:

„Velice se Vám omlouvám, že jsem se nedostavil k dnešnímu ústnímu jednání ve věci shora uvedené, ani jsem neposlal omluvu. Při kontrole pošty dnes po víkendu jsem zjistil, že mi zpráva k Vám z prostředí Microsoft Outlook bohužel neodešla. Zasílám ji tak v příloze znovu. Děkuji za pochopení a přijetí omluvy.“ Podepsán byl K. S., bytem X, a to jako zmocněnec žalobce, přičemž k podání byla připojena i plná moc ze dne 2. 3. 2014, v jejímž závěru je uvedeno, že **„Zmocněnec projevem vůle akceptovat toto zmocnění žádá o doručování veškerých písemností na e-mail X“**. Připojena byla i zmocněncem zmiňovaná omluva z jednání datovaná dnem 27. 2. 2014, v jejímž textu zmocněnec žádá o doručování na elektronickou adresu X. Zmocněnec žalobce se podle ní prý nemohl zúčastnit nařízeného jednání „*z důvodu mimořádné události, která se mi přihodila dne 25. 2. 2014 v 17:11 hodin v supermarketu Billa ... kde jsem byl z důvodu nesprávné funkčnosti automatických dveří do těchto silou přiskřípnut. V důsledku toho došlo k pohmoždění pravé části mého těla. Díky zranění nejsem bohužel schopen řídit vozidlo, zranění si vyžádá ošetření u lékaře, kde s největší pravděpodobností bude nařízen klid na lůžku s pracovní neschopností. K lékaři jdu 26. 2. 2014 v ordinálních hodinách*“. Dále žalobce připojil k omluvě „*Lékařskou zprávu - .nález*“ ze dne 26. 2. 2014, v níž je uvedeno, že zmocněnec byl shledán „*v pořádku bez traumat. změn*“ a na tvrzené bolesti mu byly doporučeny obklady a klid podle potřeby (viz č. I. 17 spisu správního orgánu). S datem rovněž 26. 2. 2014 zmocněnec předložil správnímu orgánu ještě rozhodnutí o své dočasné pracovní neschopnosti s kontrolou dne 6. 3. 2014, a to od jiného lékaře. Přestože je toto rozhodnutí velmi špatně čitelné, je z něho patrné, že zmocněnci podle něho byly povoleny ode dne 27. 2. 2014 vycházky v době od 14 hodin (tak to vidí alespoň krajský soud) do 17 hodin.

Tytéž doklady zaslal na svoji omluvu zmocněnec žalobce správnímu orgánu dne 3. 3. 2014 elektronickým podáním ještě jednou, a to opět z elektronické adresy X, v čase 20:09:11 hodin.

Dopisem z dne 6. 3. 2014 vyzval správní orgán přímo žalobce k dodání podepsané plné moci pro K. S. s tím, že jinak jej nebude považovat za jeho zmocněnce. Této výzvě žalobce vyhověl dne 17. 3. 2014, kdy správnímu orgánu předložil tutéž plnou moc, ovšem již jím podepsanou, tedy s datem jejího vyhotovení dne 2. 3. 2014 a se žádostí o doručování písemností na e-mailovou adresu X. **Ani dne 17. 3. 2014 se tedy nezměnila adresa, na kterou bylo požadováno písemnosti správního orgánu zasílat.**

Podáním ze dne 18. 3. 2014 oznámil správní orgán zmocněnci žalobce na e-mailovou adresu X oznámení o ukončení dokazování a poučení o možnosti seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí ve věci (odesláno z e-mailové adresy úřední osoby dne 18. 3. 2014, ve 12:11 hod.- viz č. I. 40 správního spisu). Více dokladů k tomu ve spisu není, když následuje samotné rozhodnutí správního orgánu v přestupkové věci ze dne 3. 3. 2014, zn. P/3846/2013/OS1/Pach, jímž byl žalobce uznán vinným shora uvedeným přestupkem. Toto rozhodnutí bylo odesláno elektronickou cestou na e-mailovou adresu X zmocněnci žalobce. Tedy na tu adresu, z níž zmocněnec nejenže po celou dobu přestupkového řízení komunikoval se správním orgánem, ale na kterou také doručovat sám výslovně žádal.

Namítal-li tedy zmocněnec žalobce, že s ním správní orgán komunikoval na nesprávné elektronické adrese, když on žádal o doručování na elektronickou adresu X., a následně mu prý byly písemnosti mylně doručovány na adresu trvalého pobytu, není tomu tak. Adresa X. totiž byla zmocněncem zmíněna pouze jednou, **a to v jeho omluvě datované dnem 27. února 2014**, v omluvě z jednání nařízeném na den 3. 3. 2014. V tom podání, které mělo být podle zmocněnce správnímu orgánu zasláno ještě před jeho konáním, jak však zmocněnec následně zjistil, omluva mu neodešla. Z uvedeného lze nicméně dovozovat, že žalobce zmocnil zmocněnce k zastupování dne 27. 2. 2014. **Dne 3. 3. 2014 ale správnímu orgánu zaslal i plnou moc datovanou dnem 2. 3. 2014, tedy čerstvější, pozdější, v níž zmocněnec žádá o doručování na elektronickou adresu X.** A nejen to, jak již uvedeno výše, **stejná plná moc, se stejnou elektronickou adresou, byla správnímu orgánu předložena znovu ještě dne 17. 3. 2014.** Krom toho zmocněnec žalobce komunikoval se správním orgánem jediné z elektronické adresy X.

Vzhledem k uvedenému proto nelze, než uzavřít, že doručoval - li správní orgán, potažmo žalovaný, písemnosti zmocněnci žalobce na elektronickou adresu X, tak že postupoval správně. Z jednání zmocněnce žalobce naopak číší snaha vytvářet procesní strategie vytvářející prostor pro následné uplatňování námitek ohledně procesních pochybení. Nakonec si však sám zmocněnec neuhlídal aktuálnost plné moci, potažmo aktuálnost doručovací adresy. Ačkoliv je přitom účelem doručování na elektronickou adresu urychlení řízení, zmocněnec žalobce se choval přesně opačně s jasným cílem.

Prvoinstanční správní rozhodnutí bylo doručeno zmocněnci žalobce fikcí v souladu se správním řádem. Bylo mu totiž doručováno na elektronickou adresu X.,

a když zmocněnec nepotvrdil jeho převzetí, ani se zpráva nevrátila jako nedoručitelná, doručil správní orgán rozhodnutí o přestupku též na adresu jeho trvalého pobytu (viz §§ 19 odst. 9 a 20 odst. 1 správního řádu). Stalo se tak fikcí doručení, když si její adresát – zmocněnec žalobce – uloženou zásilku na poště nevyzvedl ve lhůtě 10 dnů od jejího uložení, o čemž byl poučen. Poté byla zásilka (rozhodnutí) dne 5. 5. 2014 vložena do schránky zmocněnce žalobce.

Ten pak čirou náhodou, jako kdyby tušil doručení rozhodnutí, podal proti tomuto rozhodnutí dne 8. 5. 2014 odvolání tohoto znění: *„Domnívám se, že ve věci shora uvedené spisové značky mělo být již vydáno rozhodnutí, z opatrnosti se proti tomuto rozhodnutí odvolávám.“* Jak vidno, žádné důvody v něm zmocněnec neuvedl, šlo o odvolání blanketní. Dlužno poznamenat, že opět z elektronické adresy X. Je skutečně s podivem, s jakou bezstarostností zmocněnec K. S. přistupoval k hájení práv svého zmocnitele, když se nezúčastnil projednání přestupku a podal blanketní odvolání bez zájmu o jeho doplnění.

Když již měl zmocněnec žalobce takovou smůlu, že právě v době, kdy se chystal na jednání o přestupku žalobce, jej zachytily dveře v obchodu, nenaznal za potřebné se z jednání včas ani omluvit. Dalo by se přitom očekávat, že v tom případě, při vědomí své zodpovědnosti, pro to učiní vše. Ale neučinil, přestože měl dostatek času na omluvu dokonce písemnou zprávou cestou pošty, když k nehodě prý došlo 25. 2. a jednání bylo nařizováno na den 3. 3. 2014. Situaci mohl signalizovat i přímo žalobci se žádostí o příslušné kroky, mohl se též s příslušnou úřední osobou spojit telefonicky, ale on namísto toho zvolil emailovou komunikaci, nejméně průkaznou, přičemž právě jeho vinou došlo k tomu, že byly splněny podmínky pro projednání přestupku v jeho nepřítomnosti, respektive nepřítomnosti žalobce (viz § 74 odst. 1 přestupkového zákona). Aniž by krajský soud chtěl jakkoliv zlehčovat utrpení zmocněnce žalobce, spojené s uvedenou událostí, měl na včasné doručení omluvy z jednání o přestupku dostatek času, a to nepochybně i při lékářem povolených vycházkách. Pokud by ho totiž měly jakkoliv ohrožovat na zdraví a životě, jistě by mu povoleny nebyly. Spojit se s úřední osobou telefonem však mohl i z postele a zaslání řádné a včasné omluvy prostřednictvím e-mailu mu jistě zdravotní stav také nebránil, krom toho měl možnosti další, jak omluvu zajistit.

Krajský soud nezjistil žalobcem tvrzené vady v doručování písemností správními orgány, jež by měly vliv na jeho práva a pro tento závěr je zcela bez významu, zda byly vypravovány z e-mailové adresy úřední oprávněné osoby, nikoliv z elektronické podatelny správního orgánu (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 12. 2014, č.j. 6 As 218/2014-34, a ze dne 20. 5. 2015, č.j. 4 As 76/2015-37). Pokud by zmocněnec žalobce měl skutečný zájem na věcném přešetření věci, choval by se zcela jinak, například by kontaktoval správní orgán s dotazem o stavu věci, z vlastní iniciativy by se snažil seznámit se správním spisem, činil by návrhy na doplnění dokazování řízení atd. Nic takového však není ze správního spisu patrné ani v náznacích.

Po podání blanketního odvolání vyzval správní orgán zmocněnce žalobce usnesením ze dne 12. 5. 2014, zn.: P/3846/2013/OS1/Pach, aby je ve lhůtě 5 dnů od jeho doručení odvolání doplnil ve smyslu § 37 odst. 2 a § 89 odst. 2 správního řádu. Zároveň jej informoval o právu vyjádřit se k podkladům rozhodnutí a činit návrhy na doplnění řízení, a to ve stejné lhůtě. Usnesení bylo doručeno zmocněnci žalobce stejným způsobem, jako prvoinstanční správní rozhodnutí (viz výše). Dopisem ze dne

28. 5. 2014 pak postoupil správní orgán odvolání, včetně správního spisu, k rozhodnutí žalovanému. Ten o něm rozhodl žalovaným rozhodnutím dne 10. 7. 2014.

Z uvedeného je zřejmá procesní strategie zmocněnce žalobce. Vedle snahy o zatemnění doručovací adresy oddalovat věcné projednání přestupku, nečinit v tomto směru žádná podání a ponechávat správní orgány v jakési nevědomosti, co do rozsahu přezkumu věci, v naději, že pominou něco, s čím bude možno spojovat zrušení rozhodnutí o přestupku. Právě proto podal zmocněnec žalobce blanketní odvolání, na výzvu k doplnění odvolání nereagoval a teprve, když bylo ve věci s konečnou platností ve správním řízení rozhodnuto, podává přestupce, již jako žalobce, obšírnou žalobu. Ovšem s chybnou představou o uplatnění námitek až v přezkumném soudním řízení. V důsledku tohoto postupu pak nemají správní orgány, rozhodující ve věci, žádnou povědomost o jeho nápadech, a proto se jimi ani nezabývají ve světle doloženého skutkového stavu věci a stávající judikatury.

K uvedeným postupům (blanketním nedoplněným odvoláním), a jak na ně nahlížet a hodnotit je, se již opakovaně vyjádřil Nejvyšší správní soud v celé řadě rozsudků. Např. v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 6. 2015, č.j. 7 As 93/2015-36, je mimo jiné uvedeno:

„Poukazoval-li stěžovatel na to, že před provedením dechové zkoušky kouřil, což mohlo ovlivnit správnost měření, Nejvyšší správní soud konstatuje, že toto tvrzení uvedl stěžovatel poprvé v žalobě. Jakkoliv ve správním soudnictví platí princip plné jurisdikce, není jeho cílem nahrazovat řízení před správním orgánem, neboť soudní přezkum správních rozhodnutí nelze vnímat jako odvolací řízení v plné apelaci. V takovém případě by byla totiž popřena koncepce správního soudnictví založená na přezkumu zákonnosti pravomocných správních rozhodnutí. Základním smyslem a účelem soudního přezkumu správních rozhodnutí je poskytnutí ochrany v případech, kdy osoby, jež tvrdí, že byly na svých právech dotčeny, se svých práv nedomohly před správním orgánem, ač se o to aktivně pokusily. K tomu srov. konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, např. rozsudky ze dne 28. 5. 2015, č. j. 9 As 291/2014 - 39, či ze dne 23. 4. 2015, č. j. 2 As 215/2014 - 43.“ Stejně tak v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 4. 2015, č.j. 2 As 215/2014-43, je uvedeno, že: „S ohledem na shora uvedené konstatování, že správní soudnictví tady není proto, aby suplovalo řízení před správním orgánem, a rovněž s ohledem na omezený revizní přezkum v odvolacím řízení, nelze v řízení před správními soudy posoudit důvodnost námitky ohledně nepřesnosti GPS souřadnic, která byla účelově uplatněna až v řízení před krajským soudem. Správní orgány důkaz videozáznamem provedly, řádně jej hodnotily samostatně i spolu s ostatními důkazy a dospěly k jednoznačnému závěru o tom, že stěžovatel předmětný přestupek spáchal. Domníval-li se stěžovatel, že správní orgán prvního stupně pochybil, nic mu nebránilo tato skutková zjištění rozporovat již v odvolacím řízení. Poněvadž však nyní namítaná skutečnost ohledně provedení měření nebyla ve správním řízení žádným způsobem rozporována, a nevyvolávala tak pochybnosti, nebylo povinností správních orgánů se jí nijak zvláště, tj. preventivně, zabývat ani v řízení v prvním stupni a s ohledem na rozsah přezkumu ani v řízení odvolacím. Smyslem přezkumu správních rozhodnutí ve správním soudnictví je poskytnutí soudní ochrany v případech, kdy osoby, jež tvrdí, že byly na svých právech dotčeny, se svých práv nedomohly před správním orgánem, ač se o to pokusily. Vzhledem

k pasivitě stěžovatele v průběhu celého správního řízení nelze jeho námitku ohledně souřadnic GPS v současné fázi řízení projednat, neboť nebyla v důsledku pasivity stěžovatele přezkoumávána v průběhu správního řízení“.

Z uvedené judikatury lze vyvodit jediný logický, racionální a zákonný závěr, a to, že obviněný sice nemá povinnost v průběhu přestupkového řízení na svoji obhajobu cokoliv uvádět, přistoupí-li však na tuto „strategii“, musí počítat s tím, že ho mohou případně pro nestřežení si svých práv postihnout z rozhodnutí ve věci plynoucí nepříznivé důsledky, které by jinak mohly být v případě jeho konstruktivního přístupu k věci eliminovány.

V dané věci vycházely správní orgány z podkladů, jež měly k dispozici (oznámení přestupku, úřední záznam o kontrole žalobce z důvodu nedodržení nejvyšší povolené rychlosti, CD s videozáznamem přestupkového děje, ověřovací list použitého silničního radarového rychloměru Minispeed 2000 a osvědčení o proškolení odborné přípravy pprap. J. S. pro užití rychloměru), tedy z podkladů zcela standardních v každodenní praxi, a ty byly plně dostatečné k tomu, aby na jejich základě a za dané situace bylo možno učinit závěr, že žalobce spáchal za vinu mu kladený přestupek. Tak jako je tomu běžné v tisících dalších přestupkových věcech, z nichž ovšem přestupci nedělají akademické případy, nýbrž přistupují k nim realisticky a čelem.

Ze všech uvedených podkladů vyplývá, že žadatel řídil příslušné vozidlo a že měření bylo provedeno způsobným měřicím zařízením a příslušným policejním orgánem. Jak krajský soud zjistil při opakování důkazu přehráním videozáznamu při jednání (viz citace z protokolu o jednání výše), měření rychlosti bylo provedeno zákonným způsobem. Rychlost byla naměřena měřicím zařízením typu Minispeed 2000, vyr. č. rychloměru 11/1991, s platnou kalibrací do 30. 9. 2014, přičemž bylo žalobci kladeno za vinu překročení nejvyšší povolené rychlosti o 60 km/hod. (tedy bylo vycházeno ze změřené rychlosti 150 km/hod.). Podivuje-li se pak žalobce nad tím, jak se k této rychlosti dospělo, krajský soud mu může dílem přisvědčit, neboť žalobci byla naměřena na silnici č. I/11 také rychlost až o 26 km/hod. ještě vyšší, přičemž poměrně dlouhou dobu (před odbočkou na Libčany) jel rychlostí kolem 170 km/hod. I to je však známka korektnosti měření rychlosti jím řízeného vozidla Policií ČR.

Tvrzení žalobce, že se vyjadřoval policistům k přestupku v obci Libčany, kde prý mohl jet rychlostí do 70 km/hod., je opět účelové, neboť v „Oznámení (odevzdání) přestupku (věci)“, v němž se k věci vyjádřil a který podepsal, je mu kladena za vinu rychlost 150 km/hod. Výslovně v něm je tato rychlost uvedena. Že by se tedy žalobce přiznával ke spáchání přestupku spočívajícího v tom, že jel obcí Libčany rychlostí 150 km/hod., když podle svého tvrzení jel jen do 70 km/hod. (což neodpovídá videozáznamu), je více, jak nepravděpodobné. Krajský soud se jistě ztotožní se žalobcem v tom, že policie jela určitou dobu za neznámým automobilem. Z videozáznamu je však zřejmé, že šlo stále o jedno a totéž vozidlo a identita jeho řidiče byla zjištěna hned po jeho zastavení. Tvrzení žalobce, že šlo o překročení rychlosti v místě, kde vůbec nebyl, je proto skutečně k pousmání. Krajský soud nepochybuje o tom, že žalobce jel přinejmenším rychlostí, jež mu je kladena za vinu, protože přehráním videozáznamu bylo prokázáno, že vozidlo policistů udržovalo za vozidlem řízeným žalobcem konstantní vzdálenost a pak je zde navíc onen výše

zmíněný „polštář“ 26 km/hod. Klade-li teď žalobce na toto téma řadu otázek, nezbyvá, než znovu konstatovat, že k tomu měl prostor v přestupkovém řízení (viz výše).

Z protokolu, který sepsal správní orgán dne 3. 3. 2014, má krajský soud za prokázané, že videozáznamem byl proveden důkaz, když v části věnované dokazování jsou nejdříve vypočteny důkazní prostředky, včetně videozáznamu, a teprve poté je s nimi prováděno dokazování. Listiny jsou čteny a nakonec konstatováno, že dopravní přestupek je zadokumentován na CD nosiči. Kdyby si to správní orgán neověřil jeho přehráním, těžko by to mohl takto konstatovat. Měření bylo provedeno certifikovaným a kalibrovaným měřidlem, o čemž svědčí doklad, který byl od počátku uložen na právě zmiňovaném CD. Skutečnost, že něj chybí v rozhodnutí odkaz, ještě neznamená, že k němu nebylo správními orgány přihlédnuto. Důležité pro věcnou správnost rozhodnutí je však jeho existence, a ta je daná. Jeho obsah byl pak krajským soudem konstatován při jednání dne 17. 12. 2015 (viz protokol z jednání).

Jaké byly na policejním vozidle v době měření pneumatiky, zda letní či zimní, krajský soud neví (i žalobce o tom jen spekuluje), ale tuto okolnost neměl pro své rozhodnutí za důležitou. Vždyť **jde o měření rychlosti vozidel, nikoliv o měření jiných veličin**. A žalobce, ani jeho právní zástupce, k jednání krajského soudu, byť bylo řádně obesláno a nejsou zde žádné dohady o tom, na jakou to vlastně e-mailovou adresu mělo být doručováno, opět nepřišel (nepřišli) a zase se tak svým přičiněním ochudil o možnost osvětlit soudu své vývody i v tomto směru. Jak však bylo řečeno výše, prostor pro to měl žalobce v přestupkovém řízení před správními orgány. Přesto možno dodat, že pokud by měly být pneumatiky tak zásadním faktorem pro změření rychlosti vozidla, pak by asi po logice uvažování žalobce byla důležitá i výše jejich vzorku, správnost jejich nafouknutí, vyvážení, váha přepravovaného nákladu ve vozidle atd., což má soudce níže podepsaný již jen na základě fyzikálních poznatků ze základní školy za absurdní. Ostatně, pokud by měly mít význam, pak by stakovými faktory musel zcela jistě pracovat i Český metrologický institut při ověřování rychloměrů a musely by být pro to v ověřovacím listu také příslušné rubriky. Žádná rubrika pro druh pneumatik však v ověřovacím listu není.

Krajský soud tak dospěl k závěru, že správní orgány řádně zjistily skutkový stav tak, aby mohl být žalobce bez důvodných pochybností uznán vinným ze spáchání výše popsaného přestupku. Oznámení přestupku, úřední záznam o kontrole žalobce z důvodu nedodržení nejvyšší povolené rychlosti, CD s videozáznamem přestupkového děje, ověřovací list použitého silničního radarového rychloměru Minispeed 2000 a osvědčení o proškolení odborné přípravy pprap. J. S. pro užití rychloměru totiž považuje za plně postačující důkazy o spáchání přestupku, když v rámci přestupkového řízení nebyl žádný z nich jakkoliv zpochybňován.

Námítky o nesprávnosti měření či nemožnosti vyslovení závěru, že změřená rychlost odpovídá skutečné rychlosti, stejně jako důkazní návrh Návodem k obsluze daného měřicího přístroje žalobce uplatnil až v žalobě, ačkoliv tak měl a mohl učinit již v řízení před správními orgány. Nejpozději po vydání prvostupňového rozhodnutí, v němž dospěl správní orgán k závěru, že žalobce přestupek spáchal, muselo být

žalobci jasné, že existují důkazy prokazující jeho vinu. Za situace, kdy podal pouze blanketní odvolání, nemohl důvodně předpokládat, že nebude pravomocně uznán vinným z přestupku. Správní orgány řádně hodnotily provedené důkazy a dospěly k jednoznačnému závěru, že žalobce přestupek, ze kterého byl obviněn, spáchal. Domníval-li se žalobce, že správní orgán prvního stupně pochybil, nic mu nebránilo tato skutková zjištění rozporovat již v odvolacím řízení. Vzhledem k řádně provedenému dokazování ve správním řízení a zjevně účelové pasivitě žalobce v jeho celém průběhu, nelze jeho námitku směřující do nesprávného skutkového zjištění projednat v řízení před správními soudy (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 4. 2015, č. j. 2 As 215/2014 - 43). Vzhledem k tomu není ani na místě provádět důkaz Návodem k obsluze použitého rychloměru.

Rozhodnutí žalovaného (odvolacího orgánu) pak tvoří s prvoinstančním správním rozhodnutím jeden celek, a pokud ze strany žalobce nebyly v odvolání uvedeny žádné námitky, tak se nelze ani podívat nad tím, že v rozhodnutí žalovaného nic v tomto směru nepřibylo. Proč také, když se žalovaný s rozhodnutím prvoinstančního správního orgánu ztotožnil, a právě proto také odvolání proti němu zamítl a prvoinstanční správní rozhodnutí potvrdil. Tímto postupem za dané situace žalovaný nepopřel revizní podstatu odvolání, jak se žalobce mylně domýšlí a nelze z něho dovozovat ani nepřezkoumatelnost rozhodnutí. V ostatním se krajský soud odkazuje na obsah rozhodnutí orgánů veřejné správy vydaných v daném přestupkovém řízení, neboť se s nimi po stránce věcné správnosti plně ztotožňuje

Vzhledem ke všem výše uvedeným skutečnostem proto krajský soud žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítl.

V.

Výrok o nákladech řízení

Ve věci byl úspěšný žalovaný, a proto by měl nárok na náhradu nákladů řízení § 60 odst. 1 s.ř.s) proti žalobci, který úspěch ve věci neměl. Žalovaný se však práva na náhradu nákladů řízení před krajským soudem vzdal. Proto bylo rozhodnuto o nákladech řízení, jak uvedeno ve výroku II. tohoto rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti

němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Hradci Králové dne 17. prosince 2015

JUDr. Pavel Kumprecht, v. r.
samosoudce